

မြောက်သူဇာ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

တရားဝင် ချစ်သူ

၁၆

အခန်း (၁)

အမြဲတမ်း စေ့ပိတ်ထားသော ဟော်နန်းစံအိမ်၏ ခိုင်ခံ့ထူထဲသော ခြံဝင်းတံခါးကြီး နှစ်ချပ်စလုံး ဒီနေ့မှာ တော့ ထူးထူးခြားခြား ပွင့်နေ၏။

ထို့ထက်ပို၍ ထူးခြားသည် က ကြီးကျယ် ခမ်းနားခြင်း အဆောင်အယောင်တို့ အစဉ်ထာဝရ ပြည့်လွှမ်းနေသော ဟော်နန်းစံအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်ရှိ ပြတင်းတံခါးချပ်များ အားလုံး တစ်ခုမကျန် ဖွင့်လှစ်ထားခြင်း ဖြစ်သည် ။ မြင့်မား စိမ်းညိုလျက် နေပြောက် မထိုးနိုင်သော သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင် မှိုင်းညှို့နေသလို မိုးသက်ရနံ့ ကံသော လေနင့် ကောင်းကင်ထူကလည်း ခြံဝင်းကျယ်ကြီး အတွင်းရှိ စုဝေးရောက်ရှိနေသည့် လူစုလူဝေးကို သနားကြင်နာစွာ ငုံ့ကြည့်နေသည့် နှယ်။

ဟော်နန်းစံအိမ်၏ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ကားရောင်စုံတွေ ရှိသလို လူတစ်စုသည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ စုဝေး ရောက်ရှိနေသည် ။

သို့သော်လည်း များ ပြားလှသော လူစုလူဝေးထဲတွင် မည်သည့် စကားသံမျှ မရှိ။ ရယ်မော ရွှင်ပျ၍ လည်း မနေ။ ညှိုးနွမ်း ကြေကွဲသော မျက်နှာ အမူအရာများမှာ တစ်ပုံစံထဲလို ရှိနေကြပြီး အားလုံး၏ အာရုံ စူးစိုက်မှုကလည်း တစ်နေရာထဲကို စုဝေး ရောက်ရှိနေကြသည် ။

"နောင် ... ဝေ ... ဝေ"

ကြေးစည်သံ တစ်ချက် ပေါ်လာ၏။

ငြိမ်သက်နေသော လူစုလူဝေး တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကာ နာရီကို ကြည့်သူက ကြည့်၊ သံမဏိ ဝင်းတံခါးကြီး၏ အပြင်ကို လည်ကိုဆန့်၍ လှမ်းမျှော် ကြည့်သူက ကြည့်နှင့် အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည် ။

ကျိတ်၍ ရှိုက်ငင်သံတချို့ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ပျံ့လွင့်လာ၏။ ကျလုဆဲ ဖြစ်သော မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်တို့ မှာ လည်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်သော ထိုကြေးစည် သံကပင် အလိုအလျောက် လိမ့်လျှော စီးဆင်းစေသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိစေခြင်း ဖြစ်သည် ကို ဟော်နန်းစံအိမ် အတွင်းရှိ လူတိုင်း သိရှိ နားလည်ကြလေသည် ။

"အခုထိ ရောက်မလာသေးပါလား"

"အချိန်က စေ့နေပြီဗျာ၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ"

"ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ၊ လုပ်စရာ ရှိတာတော့ ဆက်လုပ်ကြရမှာပဲပေါ့"

တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် စကားသံများ နှင့်အတူ ဟင်းလင်းပွင့်နေသော ဟော်နန်း စံအိမ်ကြီး၏ ခြံဝင်းတံခါးကြီး ရှိရာသို့ လည်ကို ဆန့်၍ စောင့်မျှော်နေကြသော လူတစ်စုထဲမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံ ကိုယ်စီ ပျံ့လွင့်လာ၏။

သူတို့ အားလုံး၏ အကြည့်တွေက အခုချိန်ထိ မည်သည့် အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်မတွေ့ရ သေးသော အိမ်ရှေ့ လမ်းမကြီးသို့ ပြိုင်တူနီးပါး ရောက်နေကြချိန်မှာ ဒုတိယမြောက် ကြေးစည်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည် ။

လှုပ်ရှားနေသော လူတစ်စုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ် ချထားသလို တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသူ တစ်ဦးကတော့ ရှိပါသည်။ ။

ထိုသူက တခြားသူ မဟုတ်။

ဟော်နန်းစံအိမ်၏ ဦးရီးတော် ဦးစိုင်းဟိန္ဒ။

"ဟော ... ဟိုမှာ ဟိုမှာ ရောက် လာပြီ"

"ရောက် လာပြီ"

"သူဌေးလေး ခွန်ရှေးလတ် ရောက် လာပြီ"

ပွင့်နေသော ခြံဝင်းတံခါးကြီးအတိုင်း အရှိန်ပြင်းစွာ ချိုးကွေ့ ဝင်ရောက်လာသည့် အနက်ရောင် လင်ခရုဆာ ကားကြီးတစ်စီးကြောင့် အားလုံး လှုပ်ရှားသွားသည်။ ။

အနက်ရောင် လင်ခရုဆာ ကားကြီးက ဖုံအလိမ်းလိမ်း ကပ်ငြိလျက် ခရီးဝေးမှ အပြင်းနှင့် လာခဲ့ရခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ အားလုံး၏ အကြည့်တွေက ကုန်းမြေမြင့် ပတ်လမ်းအတိုင်း စံအိမ်ကြီးရှိရာသို့ အရှိန်မလျှော့စတမ်း ကွေ့ပတ် မောင်းနှင်လျက် အပြင်းတက်လာသော ကားနက်ကြီး ရှိရာသို့ အာရုံစူးနစ်နေခိုက်မှာ ပင်

အနက်ရောင် လင်ခရုဆာ ကားကြီးက ခမ်းနားကြီးကျယ်မှု အပေါင်းတို့ စုဝေးလျက်ရှိသော ဟော်နန်းစံအိမ်ကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထိုးဆိုက် ရပ်တန့်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ၏ ခရီးကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

အားလုံး ကြည့်နေဆဲမှာ ပင် ကားမောင်းသူ နေရာက တံခါးချပ်ဖျတ်ခနဲ ပွင့် လာပြီး ထွားကျိုင်း မြင့်မားသော အရပ်၊ တည်ကြည် ခန့်

ညားသော ဥပဓိရုပ်ဖြင့် နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ် လူတစ်ယောက် ဆင်း
လာ၏။

ယောက်ျား ပီသစွာ ချောမောသော ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သလို မျက်နှာ
ပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းမွေး ပါးသိုင်းမွေးတို့ ရှိနေသည့်တိုင် နုငယ်သော အသွ
င်ကိုက ဖုံးကွယ်နိုင်စွမ်း မရှိ။ မားမတ် ခန့်ညားသော ခြေလှမ်းကျဲကြီး
များ ဖြင့် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုဘဲ တိတ်
ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းတို့ ကြီးစိုး လွှမ်းမိုးနေသည့် ဟော်နန်းစံအိမ်ကြီး အ
တွင်းသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန် နင်းလျှောက်လျက် ဝင်ရောက်သွားဟန်ကို
အားလုံး ငေးမောကြည့်လျက် ကျန်ရစ်၏။

ကျိတ်၍ ရှိုက်ငင်သံ သဲ့သဲ့ ထွက်လာ၏။ ခွန်ရှေးလတ်က အားလုံးကို
ကျော်ဖြတ်ပြီး ဖခင်ကြီး၏ ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသည့် ရုပ်ကလာပ်
ရှေ့မှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည် ။

အမွှေးနံ့သာတို့ ထုံမွှန်းလျက် ပန်းပေါင်းစုံ ကြားမှာ အိပ်ပျော် နေသ
ကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရသော ဖခင်ကြီး မျက်နှာကို နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြ
င့် တစ်မိမိမ့် စူးစိုက်လျက် အကြာကြီး ငြိမ်သက်နေ၏။

ငယ်ရွယ်နုနယ်သော မျက်နှာလေးက ခရီးပြင်း နှင်လာခဲ့ရခြင်း
ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် ရှိသော်လည်း တည်ကြည်ခန့်ညားမှု တို့ ဖြ
င့် ဝင့်ထည်ကာ တစ်မျိုးသော အသရေကို ဆောင်လျက် ရှိသည် ။

"အစ်ကိုကြီးရေ ... အစ်ကိုကြီးရဲ့ ၊ အချစ်ဆုံးသား ပြန် လာပြီလေ
ထကြည့်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့ "

"အစ်ကိုကြီး"

ကမ္ဘာပျက်မတတ် ငိုကြွေးလိုက်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံက

ခွန်ရှေးလတ် နားထဲ လျှံသွားသည်။ ။

"ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့ နန်းရဲ့ အသက်သခင်ကြီးရယ်"

မိထွေးတော် ဒေါ်နန်းသိင်္ဂီ၏ ပဋ္ဌာမြေလူးနေသည့် ဟန်အမူအရာ တွေ။ အမှန်တကယ်ပဲ ရင်ထဲကပါလို့ ခံစားပြနေခြင်းလား။ သို့တည်းမဟုတ် မြောက်များ လှစွာသော အမွေအနှစ်များ ဆက်ခံရရှိဦးမည့် အတွက် အများ ရှေ့မှာ လူတွေက သူ့ကို သနားလာအောင် ကရုဏာ သက်လာအောင် ဟန်လုပ်ပြနေခြင်းလား ဆိုသည် ကို ကာယကံရှင် ဖြစ်သော ဒေါ်နန်းသိင်္ဂီသာ သိပေမည်။

ဖေဖေ။

ဖေဖေရယ်။

ဟော်နန်း စံအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်။ စေတနာ မေတ္တာတရား ကြီးမား၍ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသော ဖခင်ကြီး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စည်းစနစ်ကျကျ နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်သူများ အပေါ်မှာ လည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ပြင်းထန်စွာ အပြစ်ပေးတတ်သူ။

တင်းမာ ရက်စက်ခြင်း၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းခြင်း၊ လိုက်လျော ချစ်ခင်ခြင်းနှင့် ခက်ထန် ပြတ်သားခြင်း ဆန့်ကျင်ဘက်များ ၏ အရှင်သခင်။

အခုတော့ သူ့အင်မတန် ချစ်ခင် မြတ်နိုးသော ဟော်နန်း စံအိမ်ကြီးနှင့်တကွ မြောက်များ လှစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ တာဝန် ဝတ္တရားများကို ထားရစ် စွန့်ပစ်ကာ သူ့အင်မတန် အလေးထားသော အရာများကို ကျောခိုင်းလျက် တမလွန် ဘဝခရီးကို ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။

မောင်ရှေးလတ် ...

မင်းဖေဖေ နေမကောင်း၍

ဟော်နန်း စံအိမ်ကို အမြန် ပြန်လာပါ။

ဦးကြီးစိုင်းဟိန္ဒ

ဟော်နန်း စံအိမ်

သူ့ကို မတွေ့၍ သူ့အိမ်မှာ ထားပစ်ခဲ့သည့် ဦးကြီး စိုင်းဟိန္ဒ၏ လက်
ရေးနှင့် စာတိုလေး တစ်စောင်။ ခရီးလွန်ပြီး ပြန်ရောက်လာမှ သူ့အခန်း
ထဲက စားပွဲမှာ တွေ့ရသည် ။ ဤမျှ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မတွေးခဲ့။ နှစ်ရ
က်လောက် နောက်ထပ် အချိန်ဖြုန်း ပစ်လိုက်ချိန်မှာ ဖခင်ကြီးက လူ
လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့။

ဖခင်ကြီးကို သင်္ဂြိုဟ်မည့် နေရာနှင့် အချိန်နာရီ အတိအကျ သိရပြီး
နောက်မှာ ခွန်ရှေးလတ် ဟော်နန်း စံအိမ်ရှိရာသို့ အပြေးပြန်လာခဲ့ပေမဲ့
ဤတစ်ကြိမ် ဟော်နန်းစံအိမ်ကို သူရောက်ရှိ လာခြင်းက ဖခင်ကြီးနှင့်
သူတို့ သားအဖ နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံခြင်းမျှသာ။

သံသရာ တစ်လျှောက်လုံး ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံရခြင်း ဆို
လည်း မမှား။ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်မဆုံနိုင်ကြတော့သည့် သားအဖဘ
ဝ။ နောက်ဘဝတွေ ရှိ၍ ပြန်ဆုံတွေ့ခဲ့လျှင်တောင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်
ယောက် မသိနိုင်ကြတော့သည့် အဖြစ်တွေ။

ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေရယ်။

ခွန်ရှေးလတ် ဆိုတဲ့ ဖေဖေသားဟာ ဖေဖေကို တစ်ချိန်လုံး စိတ်ပင်ပ
န်း စေခဲ့ပေမဲ့ ဖေဖေကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ သူပါ။

ဘာဖြစ်လို့ များ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဒီဝဘမှာ ဒီလို အဖြစ်
မျိုးတွေနဲ့ လာဆုံတွေ့ကြရတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။

တွေးလည်း ပြန်မတွေးချင်တော့ပါဘူး ဖေဖေ။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေဟာ ကျွန်တော့် ဖေဖေပါ။

ဖေဖေ့ကို ကျွန်တော် ချစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဖေဖေကိုယ်တိုင် အမှတ်တရ ပေးခဲ့ဖူးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင် ဆွဲကြိုးလေးကိုပဲ ဖေဖေ့ကိုယ်စား ကျွန်တော် သွားလေရာ ကိုယ်နဲ့ မကွာ အမြဲရှိစေခဲ့တာ ဒီနေ့၊ ဒီအချိန်အထိပဲ ဆိုတာ ဖေဖေ သိရင်

ကျွန်တော် ဆိုးခဲ့၊ မိုက်ခဲ့သမျှကို ဖေဖေ နားလည် ခွင့်လွှတ် နိုင်မှာ ပါ

။

ဖေဖေ့ကို ကျွန်တော် ကန်တော့ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြုခဲ့သမျှ အပြစ်တွေအားလုံး ဒီနေရာကပဲ ဖေဖေ ခွင့်လွှတ် ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်မျှော်လင့်ပါတယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုံဘဝသာလျှင် ဖေဖေဝိညာဉ်ရဲ့ နားခိုရာ စစ်စစ် ဖြစ်နိုင်ပါစေ။

ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တစ်စက် မကျပေမဲ့ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားသည့် လက်သီးဆုပ်တွေနှင့် တောင့်တင်းလျက် ရှိသော သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်က နက်ရှိုင်း ပြင်းပြသော ရင်ထဲက သောကထုထည်ကို အထိရောက်ဆုံး ဖော်ပြနေပါသည် ။

"လူလေး မောင်ရှေးလတ်၊ မင်းဖေဖေ့ကို ကန်တော့လိုက်တော့ အချိန်စေ့နေပြီကွယ်၊ သွားတဲ့ လူက သွားပြီ၊ ကျန်ရစ်တဲ့ လူတွေက လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြရဦးမယ် မဟုတ်လား၊ လူလေး ဖေဖေ့ကို နှုတ်ဆက်တော့ကွယ်၊ အပြင်မှာ လူတွေ စောင့်နေကြပြီ"

ဖေဖေအစ်ကို ဦးကြီး စိုင်းဟိန္ဒု၏ အသံ။ ခွန်ရှေးလတ်၏ ငယ်စဉ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဦးကြီးစိုင်းဟိန္ဒု လက်ပေါ်မှာ သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်တွေ။ မှုန်သီ ရီမှိုင်းလျက် အိုစာသွားသော မျက်နှာနှင့် နီရဲစိုစွတ်သော မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ပြီး ဖေဖေအတွက် ဦးကြီးကိုယ်တိုင် အဘယ်မျှ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲရကြောင်း သူ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လျက် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့ပါသည်။ ။

ဖေဖေကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် ကန်တော့လိုက်သည်။ ။ သည် နောက်တော့ ဦးကြီး၏ အစီအစဉ်အတိုင်း ဖေဖေ စာပေကို မိသားစုမျိုးရိုး အစဉ်အဆက် ပိုင်ဆိုင်သည့် သင်္ချိုင်းမြေသို့ ပို့ဆောင်နှုတ်ဆက် ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ် ကြသည်။ ။ စိမ်းလန်း စိုပြည်၍ အစဉ် အနှံ့မှိုင်းညိုနေသော ဝက်သစ်ချပင်ကြီး အောက်မှာ လဲလျောင်း အိပ်စက်ခြင်း အဖြစ်မှာ ဘဝတစ်ခု၏ နောက်ဆုံးခရီး ဖြစ်သည်။ ။

အဘယ်မျှ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းသနည်း။ လောဘကြီးစွာ ဘဝတဏှာအတွက် မဆုတ်မနစ် ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ လောကဓံ တိုက်ပွဲများကို ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ငယ်ဘဝ၊ ကြီးဘဝ၊ လူငယ်လူလတ် လူကြီးဘဝတို့ ၏ အဆုံးသတ် နိဂုံးချုပ်ရာ။

အလုပ်ဆိုတာ ဖေဖေဘဝပဲ။

အလုပ်မလုပ်နိုင်တဲ့ နေ့ဟာ ဖေဖေ သေဆုံးတဲ့ နေ့လို့ ဆိုခဲ့သူ ဖေဖေ

။

တကယ်လည်း အချိန်ပြည့် အလုပ်ကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ မနားတမ်း လုပ်ခဲ့သည့် ဖေဖေ။ ဒီအလုပ်တွေကြောင့်ပဲ လင်နဲ့ မယား၊ သားအဖ ကြား မှာ စိတ်ဝမ်းကွဲ စရာတွေ၊ သဘောထားတွေ ကွဲလွဲခဲ့ရသည့် အဖြစ်တွေအားလုံး အချိန်မှာ သူ့ခေါင်းထဲ အစီအရီ ပေါ်လာပြန်သည်။ ။

ဖေဖေနှင့် သူ့ကြားက ပြဿနာတွေ။ ဖေဖေ အသက်ရှိနေစဉ် ကာလ တစ်လျှောက်လုံး ခွန်ရှေးလတ် ဆိုသည့် သူ့ကို ဖေဖေက ဘယ်တုန်းကမှ ကိုကိုလောက် မချစ်ခဲ့ဘူးဟု ယုံကြည် စွဲမှတ် လက်ခံထားခဲ့သည် ။ အခု တော့ ဖေဖေနှင့် သူ့ဘဝကြားမှာ အကြီးမားဆုံးသော ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်ခဲ့ ရပြီ။

ထိုအရာက သေခြင်းတရား ဆိုသည့်အရာ။ လောက လူသားမှန်သမျှ ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်သည့် နောက်ဆုံးခရီး။ လူစုလူဝေးကြီးက တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာ သွားကြသည် ။ ဖခင်ကြီး၏ အုတ်ဂူဘေးမှာ ခွန်ရှေးလတ်နှင့် ဦးကြီး စိုင်းဟိန္ဒူ။ မိထွေး ဒေါ်နန်းသိင်္ဂီနှင့် အစ်ကိုဇနီး ဖြစ်သူ မရီးဂျူလီယာတို့ သာ ကျန်ရစ်သည် ။ စိမ်းစိုသော ဝက်သစ်ချပင်ကြီးက သူတို့ ခေါင်းပေါ်မှာ အုပ်မိုးလျက်။

ဦးကြီး စိုင်းဟိန္ဒူက ခွန်ရှေးလတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်နေ၏။ အုတ်ဂူလုပ်သော ပန်းရံဆရာများ ရှိရာသို့ သူကြည့်လိုက်သည် ။ အခု တော့လည်း ဖေဖေသည် ဘာမှ မဟုတ်တော့။ စိုင်းစံတစ်ဆိုသော အမည်ကလေးမှ တစ်ပါး တခြား ဘာဆိုဘာမှ မဟုတ်တော့။

"ပြီးသွားပါပြီ"

အလွန် မောပန်း နွမ်းနယ်သည့် အသံဖြင့် ဦးကြီးက တိုးတိတ်စွာ ဆိုသည့်အတွက် ခွန်ရှေးလတ် အသာအယာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

"သူဖြစ်ချင်တာတွေ၊ သူစိမ်းချမ်းသာမဲ့ ဟာတွေ အားလုံး တတ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ"

"ဦးကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဖေဖေ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ဖေဖေ နားမှာ ဦးကြီး ရှိနေတာဟာ ဖေဖေအတွက် အင်မတန် ကံကောင်းတယ် လို့ ဆိုရမှာ ပါ"

ဦးကြီး စိုင်းဟိန္ဒက ဘာမှ မပြောဘဲ ခွန်ရှေးလတ်ကို တစ်ချက် လှမ်း ကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြသည်။ ။ ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခွန်ရှေးလတ် ရင်ထဲမှာ ဘာမျှမရှိ။

ဟာလာဟင်းလင်း။ ဖေဖေနှင့် ခွန်ရှေးလတ်တို့ ၏ တမ်းတ လွမ်းမောစရာ၊ နာကြည်း ခါးသီးစရာ အတိတ်ခရီး အပိုင်းအစများ အားလုံး ခွန်ရှေးလတ်၏ အသည်းနှလုံးတွင် ခံစားခဲ့ရသမျှ ဖေဖေ၏ အုတ်ဂူအတွင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား။

အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော် ပြန်မယ်"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"ကျွန်တော့် အိမ်ကိုပေါ့"

"အခုချိန်ထိ မင်း ဒီလို ယူဆနေတုန်းပဲလား ခွန်ရှေးလတ်"

ဦးကြီး ခေါင်းခါနေချိန်မှာ မိထွေးဖြစ်သူနှင့် မရီးဖြစ်သူက ခွန်ရှေးလတ် မျက်နှာကို ပြိုင်တူ လှမ်းကြည့် လိုက်ကြတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။

"ဟော်နန်း စံအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းနဲ့ ငါ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ တခြား ဘယ်ကိုမှ မသွားပါနဲ့ ၊ ဦးကြီးနဲ့ အတူ ဟော်နန်းစံအိမ်ကိုပဲ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ အနည်းဆုံးတော့ မင်းအဖေဟာ မင်းအပေါ် ဘယ်လို မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားခဲ့တယ်၊ ဘာတွေ ဖြစ်စေချင်ခဲ့တယ် ဆိုတာလောက်တော့ မင်းသိသင့်တယ်"

"တစ်နည်း ပြောရရင် သူ့နောက်ဆုံး အချိန်အထိ မင်းအပေါ် မှာ ထားခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ ဆန္ဒနဲ့ သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဆိုရင်လည်း မမှားဘူး"

ခွန်ရှေးလတ်မှာ ပြောစရာ စကားမရှိတော့ဟု သိလိုက်သည်။ ။ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် သုသာန်မြေကို ကျောခိုင်း ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ။ ဒရိုင်ဘာက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသဖြင့် ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးပြီး မောင်းသည့် နေရာကို ပြန်သွားသည်။ ။

ကား ထဲမှာ ခွန်ရှေးလတ် တစ်ယောက်တည်း။ ကားကို နေရာက မောင်းလိမ့်လာ၏။

"ဘယ်ကို မောင်းရမလဲ ခင်ဗျာ"

"အိမ်ကိုပဲမောင်း"

"ဟုတ်ကဲ့"

နောက်ကို ပြန်လှည့်ကာ နောက်ဘက်မှန်ကို ကျော်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဦးကြီး စိုင်းဟိန္ဒနှင့် မိထွေး ဒေါ်နန်းသိင်္ဂီ၊ မရီးဖြစ်သူ ဂျူလီယာတို့ လိုက်ပါလာသည့် ကားကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ။ မိထွေး ဖြစ်သူက သူ့မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ထား၏။ ခွန်ရှေးလတ် စီးလာသည့် ကားက ကုန်းမော့လေး တစ်ခုသို့ ရောက်လာသဖြင့် နောက်ဘက်ရှိ မြင်ကွင်းအားလုံး ပျောက်သွားသည်။ ။

စီးကရက် တစ်လိပ်ကို အားပါးတရ ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။ ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အားလုံးနှင့် ဝေးရာကို ပြေးချင်သည်။ ။ ဖေဖေ အပြီးအပိုင် လဲလျောင်းသည့် နေရာ။ သေခြင်းတရား ရှိရာအရပ်။ အိပ်မက်ဆိုးများ မက်ရာအရပ်။

ခွန်ရှေးလတ်အတွက် တမ်းတ လွမ်းမောစရာများ တစ်ပုံတပင် ရှိနေသည်။ ။ ဝေးရာမှာ သာ နေလိုသည်။ ။ သို့သော် စိတ်ရှိတိုင်း လုပ်၍ မဖြစ်သော အကြောင်းများက သူ့စိတ်ဆန္ဒရိုင်းကို ချိုးနှိမ်လျက် စိတ်သွားတိုင်း

ကိုယ်မပါနိုင်ခြင်း အဖြစ်ကို လေးပင်စွာ သက်ပြင်း ရှိုက်ခြင်းဖြင့် အဆုံး
သတ်လိုက်ရ၏။

အခန်း (၂)

"ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ ဦးကြီးဟိန္ဒ၊ ကျွန်တော် ဖေဖေကို ချစ်ပါတယ်၊ ဖေဖေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်လို့ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပေမဲ့ အခုကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မလိုက်လျောနိုင်ဘူး"

"ဖေဖေရဲ့ ဆန္ဒကို ဖျက်လို ဖျက်ဆီး လုပ်တယ်လို့ ပဲ ပြောပြော၊ ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲဗျာ၊ ဦးကြီး ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပါ၊ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ပြန်မယ်"

"နေရာတကာ စိတ်လိုက်မာန်ပါချည်း မဆုံးဖြတ်နဲ့ လေ ခွန်ရှေးလတ်၊ အခုကိစ္စက ကလေးကစားသလို အခုဆုံးဖြတ်၊ အခု အတည်ပြု၊ အခု ဖျက်သိမ်း လုပ်လို့ ရတဲ့ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစား ဆင်ခြင်ဦးမှ ပေါ့ လူလေးရယ်"

"ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ နောက်ထပ် ပြောင်းလွဲဖို့ ရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး ဦးကြီး"

"မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ မင်းဘက်က ဒီလို ဆုံးဖြတ်ရင် ဒီဟော်နန်း စံအိမ်ကြီးနဲ့ တခြား စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ အားလုံး မင်းဘယ်လို လုပ်မှာလဲ"

သူတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။ ။

အခုချိန်ထိ ဦးကြီးဟိန္ဒက ခွန်ရှေးလတ် အကြောင်း ကောင်းကောင်း

မသိသေးပါလား ဟု လည်း တစ်ပြိုင်ထဲ တွေးသည် ။ ဘုရားသခင် ပြီးလျှင် ငွေဆိုတာ လူသားတိုင်းရဲ့ သည်းခြေကြိုက်။ ဒုတိယ တန်ခိုးရှင်ဆိုတာ မှန်ပေမဲ့ ငွေနောက်ကို အသည်းအမည်း လိုက်နေသူထဲမှာ ခွန်ရှေးလတ် ဆိုသည့် သူမပါ။

ကြီးမား ကျယ်ပြန့်သော ဖခင်ကြီး၏ များ ပြားလှသော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စား။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အမွေအနှစ်များကို သူတစ်ဦးတည်း ရယူပိုင်ဆိုင် လိုစိတ်လည်း မဖြစ်ခဲ့။ ထိုအရာတွေကို ဆက်ခံရယူ ပိုင်ဆိုင်ချင်သူက ဖေဖေသားကြီး စိုင်းယီ။

ဖေဖေ မယားကြီးက မွေးသည့် ဖေဖေ၏ တစ်ဦးတည်းသော သားကြီးဩရသ။ တစ်ချိန်လုံး ခွန်ရှေးလတ် အပေါ်မှာ ရန်လိုနေသည့် အစ်ကိုကြီး။ ဖေဖေ ဒုတိယမယားမှ မွေးသော ခွန်ရှေးလတ်က အစ်ကိုဖြစ်သူ စိုင်းယီအတွက် အကြီးမားဆုံးသော အနှောင့်အယှက်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ အဖေတူ အမေကွဲဆိုသည့် စိတ်ဖြင့် ငဲ့ညှာမှုမရှိ။ ခွန်ရှေးလတ်ကိုရော ခွန်ရှေးလတ် မိခင်အပေါ်မှာ ပါ စိုင်းယီတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်က မတူမတန်သလို နှိမ့်ချ ဆက်ဆံခဲ့တာတွေ။

လူကြားသူကြား မရှောင် အရှက်ခွဲခဲ့တာတွေ အားလုံး မနုေတစ်နုေကလို ခွန်ရှေးလတ် ရင်ထဲမှာ လတ်ဆတ် ခံစားနာကျင်နေရဆဲ ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် ယုံကြည်ချင် ကြပါမည်လား။ ဖေဖေက ခွန်ရှေးလတ်တို့ သားအမိဘက်က ကာကွယ်ရပ်တည် ပေးခဲ့သည် ဆိုပေမဲ့ ဒေါ်စဝ်ဝတီနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ စိုင်းယီတို့ ကတော့ ဖေဖေ ကွယ်ရာမှာ မနာလိုမှု၊ ရန်ပြုမှု၊ နှိမ့်ချ စော်ကားမှုတွေနှင့် တွေ့သည့် နေရာ တွေ့သည့် အချိန် ခွန်ရှေးလတ်တို့ သားအမိအပေါ် အချိန်ပြည့် ရန်လိုမုန်းထား အပြီးကြီးစွာ လက်တုံ့ပြန်ခဲ့သည် ။

ကြားထဲက မြေစာပင် ဖြစ်ရသူက ခွန်ရှေးလတ်တို့ သားအမိ၊ ဖေဖေ နှင့် အိမ်မှာ တစ်ခုခု အဆင်မပြေလို့ ကတော့ ခွန်ရှေးလတ်တို့ သားအမိ နေစရာမရှိအောင် ဒေါ်စဝ်ဝတီတို့ သားအမိက အပြီးထားသည် ။ အလုပ်များ သော ဖေဖေကြောင့် ကိစ္စတိုင်း လိုက်ပြောနေ၍ မဖြစ်။

သားအမိ နှစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်လာသမျှ ရင်စည်းခံသည် ။ တတ်နိုင်သ မျှ သူတို့ သားအမိနှင့် ဝေးဝေးရှောင်သည် ။ လူမြင်ကွင်းမှာ မဆုံမိ အောင် နေသည် ။ ပထမဆုံး ခွန်ရှေးလတ် သူ့ဘဝသူ နာကြည်းလာ သဖြင့် ဟော်နန်းစံအိမ်မှာ ဝေးရာ တခြား တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ ပြောင်း ပြေးခဲ့ကြသည် ။

လိုအပ်သည့် ငွေကြေး ပမာဏနှင့်တကွ သူတို့ သားအမိအတွက် တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး အားလုံး ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးသည် ။ ခွန် ရှေးလတ်ကို စာကြိုးစား သင်ဖို့ ပြောမဲ့ ထိုနှစ်မှာ ပင် မေမေဆုံးသည် ။ ရောဂါက နှလုံးရောဂါ။ ဆေးကုချိန်ပင် ကြာကြာ မရလိုက်။ မေမေ ရောဂါက ကျွမ်းနေပြီ။

မေမေ နောက်ဆုံး ခရီးကို ဖေဖေ ရောက်မလာခဲ့။ ခွန်ရှေးလတ် ဖေဖေကို စိတ်နာသွားသည် ။ မေမေ အခုလို ဖြစ်ရသည့် ကိစ္စတွေထဲမှာ ဖေဖေ တာဝန်မကင်း။ ဖေဖေကြောင့် သူတို့ သားအမိ ရွှေပေါ်မြတင် စည်းစိမ် ချမ်းသာအပြည့် နေထိုင်ရပေမဲ့ ဒေါ်စဝ်ဝတီတို့ သားအမိကြောင့် အမြဲ မပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲ ပူလောင်ခဲ့ရသည် ။

ဖေဖေသာ ဒီကိစ္စမှာ ပိုင်နိုင်စွာ အရေးယူ နိုင်ခဲ့မည် ဆိုလျှင် ဆိုသည့် အတွေးနှင့် မေမေ ဆုံးပြီးထဲက ခွန်ရှေးလတ် ဖေဖေနှင့် ဆန့်ကျင်မှုတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု လုပ်ပြသည် ။ လူတော် လူကောင်း ဖြစ်စေချင်သည့် ဖေဖေဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖေဖေရှေ့မှာ တမင် ဆိုးသည် ။ မိုက်သည် ။

အရွဲ့တိုက်သည် ။ ဖေဖေက မေမေဆုံးပြီး နောက်မှာ ခွန်ရှေးလတ်ကို
ဟော်နန်းစံအိမ်မှာ သူနှင့်အတူ နေဖို့ ခေါ်သည် ။

ခွန်ရှေးလတ်က တစ်ခုမှ လက်မခံ။

သူ့ဘဝနှင့်သူ ပျော်အောင် နေသည် ။

ဖေဖေနှင့် တွေ့သည့်အချိန်၊ တွေ့သည့် နေရာမှာ လူဆိုးလူမိုက် လုပ်
ပြသည် ။ မူးရူးပေတေ လေလွင့်ပြသည် ။ ခွန်ရှေးလတ်နှင့် ပတ်သက်သ
မျှ ဖေဖေ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရ။

ဖေဖေ ဘာပြောပြော ခွန်ရှေးလတ်က လက်မခံ။ ဖေဖေက ဖြူဆိုလျှ
င် သူက မည်းသည် ။ ဖေဖေက အေးတော့ သူက ပူသည် ။ ဒီလို အနေအ
ထားမှာ ဖေဖေ ရုတ်တရက် ဆေးရုံ တက်လိုက်ရတော့ ဖေဖေ စီးပွား
ရေး လုပ်ငန်းများ နှင့် များ ပြားလှသော အမွေအနှစ်တွေကို တစ်ဦး
တည်း အပိုင်သိမ်းနိုင်ဖို့ ဒေါ်စဝ်ဝတီနှင့် သားအမိက ရှေ့နေရှေ့ရပ်နှင့်
အပိုင်သိမ်းဖို့ ကြိုးစားကြသေးသည် ။

ကံတရားက သူတို့ သားအမိဘက်မှာ မရှိတော့ ကြံစည်တိုင်း ဖြစ်မ
လာဘဲ ဖေဖေ ပြန်နေကောင်း လာသည် ။ ခွန်ရှေးလတ်ကို မုန်းတီး
သည့် အမုန်းနှင့် ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်သည့် မည်သည့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကိုမှ မ
ပေးလိုသော ဒေါ်စဝ်ဝတီတို့ သားအမိ သဘောထားကို သိပေမဲ့ ဖေဖေ
ဘာမှ မပြော။ အစ်ကို စိုင်းယီနှင့် သူ့ချစ်သူ ဂျူလီယာတို့ လက်ထပ်ပွဲကို
အကောင်းဆုံး အခမ်းနား အဖိုးတန်ဆုံး တိုက်တွေ ကားတွေနှင့် ဂုဏ်ပြု
လက်ဖွဲ့သည် ။ လုပ်ငန်းတချို့ လွှဲပေးခဲ့သည် ။

ဒေါ်စဝ်ဝတီက သူပိုင် စိန်ရွှေရတနာတွေ ချွေးမကို ခွဲပေးသည် ။
သားအမိ တစ်တွေ ပျော်မဆုံး၊ မော်မဆုံး အချိန်ကာလများ ဟု ဆိုလျှင်
မမှား။ ငွေကြေး ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော်လည်း မောက်မာသော သဘော

ထား ရှိ၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော စိတ်နှလုံးသား ရှိသူများ ဖြစ်သည့် အတိုင်း လူမုန်းများ သော ဒေါ်စင်ဝတီတို့ သားအမိ စီးလာသည့် ကားကို ဘရိတ်ဖောက်ပြီး လုပ်ကြံခံရသဖြင့် သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံး ဘဝဇာတ်သိမ်းက မလှ။

ဂျူလီယာမှာ သမီးတစ်ယောက်က ကျန်ခဲ့သည် ။ ထိုကလေးလေး သုံးနှစ်ပြည့်ချိန်မှာ ဖေဖေ ဆုံးသည် ။ ဖေဖေ မကွယ်လွန်မီ ဖေဖေ နောက်ဆုံး ဆန္ဒအရ ခွန်ရှေးလတ်နှင့် မရီးဖြစ်သူ ဂျူလီယာကို လက်ထပ်ပြီး ဟော်နန်းစံအိမ်နှင့် တကွ မြောက်များ လှစွာသော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ ၊ အမွေအနှစ် ပစ္စည်းများကို နှစ်ဦးအတူ အမွေ ဆက်ခံ အုပ်ချုပ်ရန် ရှေ့နေနှင့် တရားဝင် စာချုပ် ချုပ်ဆိုထားသည် ။

ဖေဖေသဘောကို ဦးကြီးဟိန္ဒကလည်း သဘောတူသည် ။ သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဦးလေး လူပျိုကြီးမို့ အမွေ ဆက်ခံစရာမရှိ။ ဒီကြားထဲ ကျန်းမာရေးကလည်း ကောင်းလှသူ မဟုတ်။

ဖေဖေလို ကျန်းကျန်းမာမာ ငယ်ရွယ်သူပင်လျှင် သေမင်းခေါ်ရာနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားရပုံကို မြင်တွေ့ရတော့ ဦးကြီး ဟိန္ဒက သံဝေဂရ ထိတ်လန့်ပြီး တရားဘက်ကို ကူးချင်နေသည် ။ အမွေ ထိန်းရသည့် အလုပ်ကို မလုပ်ချင်။

ညီဖြစ်သူ ဦးစိုင်းစံတစ်နှင့် တစ်သဘောထဲ အတိုင်း ဟော်နန်းစံအိမ်၏ တစ်ဦးတည်းသော အမွေ ဆက်ခံမည့်သူ အဖြစ် ခွန်ရှေးလတ်ကို မရီးဖြစ်သူ ဂျူလီယာနှင့် လက်ထပ်ပြီး သူကတော့ လွတ်ရာကျွတ်ရာ တရားစခန်းမှာ အချိန်ကုန်နေချင်သည် ။

ညီဖြစ်သူ ရက်လည်ပြီး နောက်မှာ တူဝရီး နှစ်ယောက် ထိုကိစ္စကို အချေအတင် ဆွေးနွေး တိုင်ပင် ညှိနှိုင်းသည် ။ ဦးဟိန္ဒ မျှော်လင့်ထားသည့်

အတိုင်း ခွန်ရှေးလတ်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည် ။ သူတို့ ဖြစ်စေချင်သလို ဒီလိုကိစ္စမျိုး ခွန်ရှေးလတ် ဘက်က အလွယ်တကူ လိုက်လျောလိမ့်မည် မဟုတ်မှန်း သိသဖြင့် သူတို့ ဘက်ကလည်း ကြိုတင် ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ထားပါသည် ။

အခု ဦးဟိန္ဒ ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ် လာပြီမို့ ခွန်ရှေးလတ် မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့် နေလိုက်သည် ။ သူဘာပြောမည်နည်း။ သူပြုံးတာ မြင်ရသည် ။ လောကကြီးကို အရွံ့တိုက်သော ပမာမခန့် အပြုံး။

"ဦးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ငွေမက်တဲ့ ကောင်လို့ ထင်နေလို့ လား၊ ဖေ ဖေ ကျန်ခဲ့တဲ့ အမွေ တစ်ပြားမှ မရရင်နေပါစေ ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်တာဆို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး"

"မင်းဆိုလိုတာက ဒီအိမ်ကြီးရော လုပ်ငန်းတွေကိုပါ ဂျူလီယာကို အပိုင် ပေးခိုင်းနေတာလား"

"ဒါက ဦးကြီးသဘောပါ၊ ကျွန်တော့်သဘောကို ထပ်မေး မနေနဲ့တော့၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ လည်း ကျွန်တော် မနေဘူး၊ အမွေကိုလည်း မမက်ဘူး၊ ဦးကြီးတို့ စီစဉ်တာတွေလည်း မလိုက်နာနိုင်ဘူး"

"ဒီတော့ ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ ပြန်ပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးလျှင် မပြင်တတ်သော စိုင်းစံတစ်၏ သွေးပီသစွာ ကားသော့ကို ဆွဲပြီး သူ့ဦးကြီးဟိန္ဒကို နှုတ်ဆက် ကျောခိုင်းပုံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ သက်တောင့်သက်သာ။

တစ်ချိန်လုံး ပေတေလေလွင့်ပြီး ဟော်နန်းစံအိမ်ကို အဆက်ဖြတ်ထားပြီး သူလုပ်ချင်ရာလုပ်၊ သူသွားချင်ရာ သွားနေသည့် ခွန်ရှေးလတ်။ ဖခင်ကြီး ရင်ထဲက အပူသောကကို မသိသလို ဦးကြီးဖြစ်သူ၏ ရင်ထဲက

စိုးရိမ်ဗျာပါဒကို နားမလည်သော ကလေး။

အခုလည်း ထင်ရာစိုင်းသည့် ဉာဉ်အတိုင်း ဟော်နန်းစံအိမ်က ထွက်
ခွာသွားသည် နှင့် ဖမ်းလို့ မရအောင် ခြေဦးတည့်ရာ လေလို လွင့်ချင်ရာ
လွင့်ဦးတော့မည်။ ထွက်သွားပြီးလျှင် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့် ကြည့်
တတ်သူမျိုး မဟုတ်။

နာကြည်းခဲ့ရသော သူ့ဘဝ၏ အတိတ်ဆိုးထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်။ ဒီ
လို ဖြစ်ခဲ့ရအောင် ဒေါ်စဝ်တီတို့ သားအမိ ဒဏ်ကို အရွယ်နှင့် မမျှအော
င် အလူးအလဲ ခံခဲ့ရသည် ။ ဦးစိုင်းစံတစ်ကလည်း အပျော်မယားတွေ မှီ
လိုပေါက်အောင် ထားခဲ့တော့ ခွန်ရှေးလတ်တို့ သားအမိကို ကောင်း
ကောင်း ပြန်မကြည့်နိုင်ခဲ့။ အလုပ် မအားတာလည်း ပါပေမဲ့ အငယ်တွေ
ဆီ သွားနေရတာလည်း ပါသည် ။

တရားဝင် လက်ထပ် ယူခဲ့သည့် မိန်းမသုံးယောက် ရှိသည် ။ ပထမ
မိန်းမက ဒေါ်စဝ်တီနှင့် သားတစ်ယောက် ရသည် ။ ဒုတိယ မိန်းမအဖြ
စ် ခွန်ရှေးလတ်၏ မိခင် ဒေါ်နန်းလတ်။ တတိယ အငယ်ဆုံး မယားက
ဒေါ်နန်းသိင်္ဂီ။ သူ့ကိုတော့ ထိုက်သင့်သည့် အမွေခွဲပေးပြီး ဟော်နန်းစံအိ
မ်မှာ မထားတော့။ ငွေပုံပေးလိုက်သည် ။

ငွေမက်၍ ယူထားသည့် မိန်းမဖြစ်သည့်အတိုင်း ရင်ကောပြီး ခပ်ပြီး
ပြီး ဆင်းသွားကာ နောက်လူတစ်ယောက်နှင့် တွဲနေသည် ။ ဒါက ပြဿ
နာမရှိ။ ဂျူလီယာက တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ ဖခင်မရှိ။ မိခင်က အသ
က်ကြီးပြီ ဆိုတော့ အားကိုး တိုင်ပင်ဖော်မရ။

ဆက်ခံ ရရှိမည့် အမွေတွေက သူမပိုင် အများ အပြား ရှိသလို စိုင်းယီ
နှင့် ပတ်သက်သည့် အမွေအနှစ်တွေ ကြောင့်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက် ဥ
မကွဲ သိုက်မပျက် လက်ဆက်ပြီး ဟော်နန်းစံအိမ် အမွေဆက်ခံမည့်

သူများ အဖြစ် ထားရှိစေလိုခဲ့တာ ဖြစ်ပေမဲ့ ခွန်ရှေးလတ်နှင့် မရ။

"ရပ်လိုက်စမ်း ခွန်ရှေးလတ်၊ မင်းကို အခုချိန်ကစပြီး ဟော်နန်း စံအိမ်ထဲကနေ ဘယ်ကိုမှ သွားခွင့် မပြုနိုင်ဘူး။"

ခွန်ရှေးလတ်က ဦးဟိန္ဒု စကားကို နားထောင်ခြင်း မပြု၊ သွားမြဲသွားသည်။ ။

"ဟေ့ ... မောင်အိုက်တူး၊ သူ့ကို ချက်ချင်း ဖမ်းလိုက်စမ်း။"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

လူတစ်ယောက် ရိပ်ခနဲ ရောက်လာကာ နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရသည်။ ။

"ဟာ ... ဟိတ်လူ ဒါဘာလုပ်တာလဲ"

"ဒုတ်"

"အား"

အဖြစ်အပျက်တွေက လျင်မြန်သလို အိုက်တူးကလည်း လက်ယဉ်ပါသည်။ ။ ဦးဟိန္ဒု မျက်ရိပ် ပြလိုက်တာနှင့် ကြုံပြီး တိုင်ပင်ထားသည့် အတိုင်း သူ့ကားရှိရာ သွားနေသည့် ခွန်ရှေးလတ်ရှေ့က ပိတ်ရပ်ကာ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ အလစ်အငိုက် မိသွားသဖြင့် ဘာတစ်ခုနီးမှ မပြောနိုင်ဘဲ သတိမေ့သွား၏။

"သူ့အခန်းထဲ ပို့ပြီး သော့ခတ်ထားလိုက် အိုက်တူး။"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခွန်ရှေးလတ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပေါ့ပါးစွာ လွှားခနဲ သယ်ယူသွားသူက အိုက်တူး။ ဦးဟိန္ဒု ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားပြီး အခန်းသော့ကို သိမ်းယူ

လိုက်သည်။ ။

ခုတင်ပေါ်မှာ အိုက်တူး လက်ချက်ဖြင့် သတိမေ့နေသော ခွန်ရှေး လတ်၏ ငယ်ရွယ် နုနယ်သော မျက်နှာလေးကို အခန်းထဲက မထွက်ခင် တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ခဲ့သည်။ ။

"ဦးကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ လူလေး၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ဟော်နန်း စံအိမ်ရဲ့ အနာဂတ်ဟာ တွေးဝံ့စရာ မရှိအောင် ပျက်သုဉ်း သွားလိမ့်မယ် ဆိုတာ မင်းသိမှာ ပါ"

"ဂျူလီယာကိုပဲ လက်ထပ်ပါ၊ တခြား ဘယ်ကိုမှ မသွားဘဲ ဟော်နန်း စံအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင် ရာထူးကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံယူလိုက် စမ်းပါ ဆိုတဲ့ စကားက လွဲပြီး ဦးကြီးမှာ တခြား ပြောစရာ မရှိပါဘူး ကွယ်။ မင်းကို ဦးကြီး ချစ်ပါတယ်"
